

Styrelsefolk i SFN och lokalklubbarna

STYRELSELEDAMÖTER

Hedersledamot: Juho Perttola, Ritaniemenkatu 8 H 44, SF 15240 Lahti 24.

Ordförande: Björn Lundberg, Runvägen 6, 821 00 Bollnäs, tel 0278-18585.

Sekreterare: Staffan Forslund, Furuvägen 16, 81200 Storvik, tel 0290-11536.

Kassör: Åke Andersson, Sätter, 970 13 Hakkasbyn, tel 0975-41042.

Övriga ledamöter: Egon Grubbström, Box 26, 95094 Övertorneå, tel 0927-10264. Bernt Karlsson, PI 6134 Myckle, 931 00 Skellefteå, tel 0910-55513.

Utsedda av lokalklubbarna: Bengt Henriksson, Slättervägen 34, 98100 Kiruna, tel 0980-17797 (Övre Norra), Gustav Rova, Plogvägen 4, 96100 Boden, tel 0921-12028 (Norra), Kjell Rosberg, Ringvägen 32, 92070 Sorsele, tel 0952-10182 (Mellersta), Rolf Norstedt, Skolvägen 7, 79023 Svärdsjö, tel 0246-10648 (Södra), Anders Lillistierna, Stora Ek, 54200 Mariestad, tel 0501-33010.

Revisorer: Curt Weman, Vångsten 39, 61500 Valdemarsvik, tel 0123-32010 och Hans-Erik Lundberg, PI 3480, 81010 Torsåker, tel 0290-25053.

Valberedning till årsmötet 1979: Hans-Erik Lundberg, (sammankallande) PI 3480, 81010 Torsåker, tel 0290-25053. Per Nordh, Lillehammar, Askeryd, 57040 Aneby, tel 0381-70042. Kjell Rosberg, Ringvägen 32, 92070 Sorsele, tel 0952-10182.

Övre Norra

Postgiro: 488089-4

Ordförande: Tore Strandgård, Lappgatan 42 B, 98100 Kiruna, tel 0980-16417.

Sekreterare: Johnny Niva, Malmstadsvägen 11, 97100 Malmberget, tel 0970-24744.

Kassör: Kenny Arlebrand, Schaktmästaregatan 3 A c/o Johansson, 97200 Gällivare, tel 0970-11330.

Norra

Postgiro: 489527-2

Ordförande: Gerdt Laestander, Box 494, 93080 Arvidsjaur, tel 0960-11301.

Sekreterare: K-E Lundgren, Hemvärnsgatan 18, 93080 Arvidsjaur, tel 0960-10507.

Kassör: Åsta Rova, Plogvägen 4, 96100 Boden, tel 0921-12028.

Mellersta

Postgiro: 485676-1

Ordförande: Folke Fredriksson, Murarvägen 7, 92100 Lycksele, tel 0950-14207.

Sekreterare: Jerker Eriksson, Granitvägen 24, 92100 Lycksele, tel 0950-13619.

Kassör: Arne Persson, Körsbärsvägen 50, 90258 Umeå, tel 090-46800.

Södra

Postgiro: 383731-7

Ordförande: Arne Åhs, Rönnbärsvägen 1, 66050 Vålberg, tel 054/47019.

Sekreterare: Ulf Kapla, PI 510, 68051 Stöllet, tel 0563-81175.

Kassör: Marianne Einarsson, Dalavägen 26, 82100 Bollnäs, tel 0278-15951.

Sydsvenska

Postgiro: 915314-9

Ordförande: Per Nordh, Lillehammar, Askeryd, 57040 Aneby, tel 0381-70042.

Sekreterare: Stellan Ståhling, Nykvarn, 59050 Vikingstad, tel 013-31069.

Kassör: Margit Levi, Kåxöl, 38024 Päråd, tel 0480-92130.

Nr 4 1978

STÅNDSKALL

Klubbens kommittéer

AVELSRÅD

Finsk spets

Staffan Forslund, Furuvägen 16, 81200 Storvik, tel 0290-11536 (sammankallande).
Stig Brännvall, Mansheden, 95056 Korpikå, tel 0975-10229 eller 0923-60014 (helgdagar).

Norrbottenspets

Rune Samuelsson, Kvarngatan 14, 97200 Gällivare, tel 0970-14171 (sammankallande).
Kenny Arlebrand, Schaktmästargatan 3A, Co Johansson, 97200 Gällivare, tel 0970-11330 (sekreterare).

Ake Andersson, Satter, 97013 Hakkasbyn, tel 0975-41042.

PROVREGELKOMMITTEER

Fågelprov

Rune Samuelsson, Kvarngatan 14, 97200 Gällivare, tel 0970-14171 (sammankallande).
Staffan Forslund, Furuvägen 16, 81200 Storvik, tel 0290-11536.
Gustav Rova, Plogvägen 4, 96100 Boden, tel 0921-12028.

Älgprov

Bernt Karlsson, PI 6134 Myckle, 93100 Skellefteå, tel 0910-55513 (sammankallande).
Jan Åkerman, Mølstaberg, 15021 Mølbo, tel 0158-60004.
Rune Johansson, Luleåvägen 42, 97200 Gällivare, tel 0970-11779.

REDAKTIONSKOMMITTE

Staffan Forslund, Furuvägen 16, 81200 Storvik, tel 0290-11536.
Björn Lundberg, Runvägen 6, 82100 Bollnäs, tel 0278-18585.
Bernt Karlsson, PI 6134 Myckle, 93100 Skellefteå, tel 0910-55513.
Rune Samuelsson, Kvarngatan 14, 97200 Gällivare, tel 0970-14171.
Stellan Ståhling, Nykvarn, 59050 Vikingstad, tel 013-31069.

LANDSKAMPSKOMMITTE

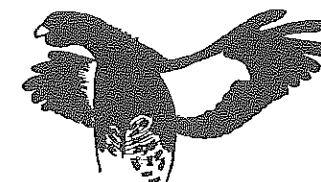
Gustav Rova, Plogvägen 4, 96100 Boden, tel 0921-12028.
Björn Lundberg, Runvägen 6, 82100 Bollnäs, tel 0278-18585.
Nils Öhman, Tjärhovsgatan 2, 95300 Haparanda, tel 0922-10258.
Gerdt Laestander, Box 494, 93080 Arvidsjaur, tel 0960-11301.

STÅNDSKALL

ORGAN FÖR SPECIALKLUBBEN
FÖR FINSK SPETS
OCH NORRBOTTENSPETS

Nr 4 1978

LEDARE

Nobsarnas genombrott?

1978 — norrbottenspetsarnas år! Inte nog med att Snobben från Tärnaby blev Nordisk Mästare. Nyss hemkommen från Kalajoki-provet har jag i mina anteckningar ramat namnet Nabsens Nero. Nämnde Nero reste från Lycksele med en öppenklass-etta och skrällde på andra sidan med en stark elitklass-etta (över 80 poäng). På det blev Nero tredje hund sammanlagt efter storheter som Kruunupään Köpö och Kronohovs Kim. Den sistnämnde förresten en försummad hund i Sverige.

Men nu var det inte nog med detta heller. För samma kväll ringde mig älghundsdomaren Lennart Renmark från Luleå och ville rådgöra med undertecknad (ledamot i provregelkommittén för älgprov) innan han fastställde slutligt pris. Han hade nämligen varit ute och dömt en norrbottenspets från Niemisel. Lennart kunde inte dölja att han var imponerad av hunden ifråga. Ett bra sök, lugn i upptag och skallgivning, lydig och lätt att kalla in från stånd. Javisst, det var ett förstapris.

Efter många års motvind har alltså norrbottenspetsarna på kort tid fått tre toppar på hanhundsidan. Dessutom ett par rejäla exteriörhundar. Man kan verkligen tala om 1978 som rasens genombrottsår.

Det finns också en del gemensamma nämnare hos de tre hundar jag nämnt, men det blir en sak för avelsråden att

INNEHÅLL

- Ledare
- Riksnytt
- S 24527/77 Ludde
- Hund till sjöss
- Neli av Ödmark
- Skallkungtävlingen
- Landskampen
- Insändare
- Från lokalklubbarna
- Vad gör en yrkesjägare

OMSLAGSBILDEN

Nordisk Mästare 1978
S 17534/75 Snobben
med ägaren
Sture Persson, Tärnaby.

Foto:
Per A Adsten

Redaktör och ansvarig utgivare:

Bernt Karlsson,
PI 6134 Myckle,
93100 Skellefteå,
tel 0910-55513.

STÅNDSKALL utkommer med fyra nummer per år inklusive årsbok. Prenumeration ingår i medlemskap i SFN.

Västerbottens Tryckeri AB - Skellefteå 1978

senare ta upp. Det som hänt är i alla fall glädjande ur alla synpunkter, och visar att även norrbottenspetsen har en framtid i jägarhänder.

Skallkungtävlingen

Eviga tvåan Nappe lyckades till slut bli Skallkung. En titel han och Nisse Öhman mer än väl gjort sig förtjänta av. Tyvärr blev tillställningen i Ajaure inte problemfri. Två prov i Övre Norra hade flyttats utan att sanktion härför söktes hos Kennelklubben, och måste följdaktligen ogiltigförklaras. Det drabbade Ukkos Ukko J.r, vilken av SFN:s styrelse diskades i Skallkungfinalen såsom **icke behörigen kvalificerad**.

Protest mot beslutet och mot andra hundar har sedermera lämnats in till SFN och Kennelklubben och frågan torde inte kunna slutbehandlas förrän i samband med SFN:s årsmöte i Arvidsjaur till våren.

Jaktproven

Intresset för jaktprovsverksamheten har ökat men tyvärr har klubben inte riktigt kunnat hänga med i utvecklingen. Många hundägare fick t ex återbud från Sveg-provet på grund av domarbrist. Hundägare med hundar i öppen klass har fått hänga på låset i veckor innan någon domare fått tid att ta sig an deras hundar.

Domarbristen är det akuta problemet och kan bara avhjälpas genom intensifierad utbildning. Varje lokalklubb måste besinna sitt ansvar. Det går inte bara att ligga still. Medlemmarna måste aktiveras och nya domare rekryteras. Det finns gott om intresserade ungdomar. Samla ihop en grupp och be Rune Samuelsson, Staffan Forslund, Egon Grubbström, Stig Löveström eller någon av de andra behöriga teorikursledarna att vika en helg för en regelgenomgång! Elev- och aspiranttjänsterna kan sedan göras i ett svep under t ex de förhöstprov som ska arrangeras i såväl Mellersta som Södra nästa år.

Vem ska då kallas till en teorikurs? Ja, ett behörighetskrav kan ju t ex vara att en blivande jaktprovsdomare ska vara en dokumenterat duktig jägare eller t ex ha fört fram en egen hund till pris. Så har man det i alla fall i en del andra hundklubbar.

Det här är en så pass viktig sak att den omedelbart måste åtgärdas. Verksamhe-

ten får inte tonas ned på grund av en så enkel brist som den på domare. Då har vi sjunkit under skamgränsen.

Fler prov

Men det räcker inte allenast med att "fabricera" domare. Det måste också anordnas fler prov. Och framförallt prov på fler orter. I år var det ju en stor klappjakt efter platser i Skallkungfinalen, vilket klumpade ihop hundarna. Det var t ex fallet i Storuman och Ajaure. För arrangörerna blev det betungande och för hundägarna kostsamt och besvärligt att åka kanske 50 mil eller mer för att överhuvudtaget få chansen att gå ett prov.

Så får det inte vara, helt enkelt, om vår klubb ska ha någon framtid. En lokalklubb som t ex Norra kan inte bara nöja sig med att anordna prov i Arvidsjaur. Provverksamheten måste decentraliseras, för att använda ett populärt uttryck. Varför inte också prov i Arjeplog (vit fläck på SFN:s karta, men fina fågelmarker) eller i Jokkmokk, där det finns gott om både jägare, hundar och marker. Eller varför inte ett prov i Älvsbyn — och så förstås Boden.

Mellersta kan inte heller slå sig till ro med ett prov i Storuman och ett i Ajaure. För 300 medlemmar räcker det inte alls till. Men för Mellerstas vidkommande ska det bli en förbättring redan till nästa år. Styrelsen har ansökt om fem prov: Burträsk, Lycksele, Storuman, Ajaure och Strömsund.

Ett förbättrat bra initiativ.

Inte nog med att hundägarna får en chans att syssla med det som i alla fall är kärnan i hela klubbverksamheten. Jaktproven är ju också opinionsbildande. Runt ett relativt nytt centrum som t ex Ajaure växte på kort tid intresset upp sedan jaktproven kom igång och avkastade nya SFN-medlemmar — och goda jakthundar!

Det är så klubben ska expandera. Det räcker inte att arrangera medlemsvärningskampanjer, dela ut värvarknivar, skriva artiklar i Ståndskall och prata i telefon.

Vi måste också i praktisk handling visa att vi vill framåt. Så gräv där ni står — och börja nu!

BERNT KARLSSON

Klubbnytt

○ Ny utställningsdomare

SFN:s Rolf Norstedt — ledamot i riksstyrelsen — har av SKK auktoriserats som utställningsdomare för finsk spets och norrbottensspets.

○ Nya jaktprovsdomare

Styrelsen har auktoriserat Arne Ahs, Vålberg, Björn Frank, Lillhårdal, Kenny Ärlebrand, Malmberget och Heine Krekula, Övertorneå, till jaktprovsdomare.

Riksårsmöte och Riksutställning 1979.

Riksårsmöte och Riksutställning 1979 blir i Arvidsjaur. Datum har med hänsyn till lokalproblem och andra svårigheter **ändrats till möte den 31 mars och utställning den 1 april**. Domare för finsk spets: Mikko Maljanen. Domare för norrbottensspets: Tore Strandgård.

○ Övriga utställningar 1979

SFN:s 10/3 Gällivare, 18/3 Falun, 1/4 Arvidsjaur, 7/4 Storuman, 15/5 Torne, 12/8 Rättvik, 18/8 Haparanda och 16/9 Skedhult.

SKK:s (axplock)

19-20/5 Boden (Arne Broomé), 9-10/6 Örnköldsvik, 29/7 Haparanda, 4-5/8 Timrå (Rune Samuelsson), 18-19/8 Skellefteå (Jan Akerman) och 1-2/9 Gävle (Olli Korhonen).

○ Motioner till årsmötet 1979

Motion skall vara skriftlig och undertecknad av medlem samt inkommen till styrelsen före utgången av januari (§ 9 i stadgarna).

○ Årsavgift 1979

Enligt årsmötesbeslutet i Strängnäs höjs medlemsavgiften med 15 kr för ordinarie medlem och med fem för valp- och familjemedlem.

○ Skallkungtävling 1979

Skallkungtävling-SM 1979 går i Sysseleback första helgen i oktober eller sista helgen i oktober (det beror på markägarna).

○ Övriga jaktprov 1979

Begär så snart som möjligt fastställelse hos styrelsen av jaktprov 1979 (jfr arbetsfördelningsinstruktionen). Mellersta har redan anmält 18-19/9 Burträsk, 22-23/8 Strömsund, 29/9 Storuman, 30/9 Storuman, 6-7/10 Ajaureforsen och 3-4/11 Lycksele.

○ Post till SFN

All korrespondens adresseras till ordföranden utom jaktprovs- och utställningsresultat, som skickas direkt till Stig Brännvall, pl 200, 970 13 Hakkasbyn.

BJÖRN LUNDBERG
sekreterare

ÅRSMÖTE

SFN Norra håller årsmöte lördagen den 27 januari, kl 14.00.

Lokal: Laponia.

Alla medlemmar hälsas varmt välkomna.

Styrelsen

Uppfostran och injagning 5

**S 24527/77 Ludde — en blivande Skall-kung? Framtiden får utvisa.
Foto: Författaren.**

S 24527/77 LUDDE!

I detta sist avsnitt får vi följa hunden under dess andra jaktsäsong, vilken avslutas med en jaktprovstart i öppen klass.

av STAFFAN FORSLUND

Förutom den dressyrkurs Ludde deltog i under försommaren har hunden cykeltränats ganska lindrigt. Jag är av den uppfattningen att en unghund (0-2 år) inte skall tränas för ensidigt och monotont och cykelträning kan vara ganska tjugig för hunden. Det är annorlunda när hunden blivit äldre och fått stabilitet i kroppen och mentalitet.

Första släppet gjordes den 22:a augusti. På tre timmar han Ludde driva en hare, skälla ståndskall i 23 min på en älgdjur, skälla tre ståndskall på ungorrar ur en kull. Detta första skogspass gav mersmak. Ståndskallet på älgen var inte värre än att det gick att kalla in hunden. Drevet på haren var inte av besvärande längd. Vid varje upptag på orrarna stod han och lyssnade var fågeln trådde. Medelsöktiden låg runt fem min. Det var nästan att jag höll på att få släng av ungdomens feberaktiga jaktiver.

Drömmar är ju en sak och verkligheten, som bekant, oftast något helt annat. Efter första jakthelgens storm och evinnerliga regnsmatter på kojttaket, var man nere på jorden igen. Denna jaktsäsong skulle bli som de andra jag upplevt med unghundar. En salig blandning av sömnbrist, regnvåta kläder, värkande fötter, brännheta stövlar, tåbira, besvikelser, bakslag och en gnutta framgångar. Men hela tiden måste det finnas minst tre saker i bakhuvudet:

1. Tappa aldrig fattningen — skogen skall alltid vara hundens stora källa till glädje.
2. Ge aldrig upp — envishet är en dygd.
3. Avvaktan och väntan i kritiska situationer är ofta lönsammare än jäkt och stress.

Vad som glädde mig mest var hundens arbetslust och sök. Dock var Ludde inte vuxen en elithunds sök, utan rutinen gjorde att han ibland lämnade stora hål i sökmönstret. Därför hände det att jag trampade upp någon fågel. Särskilt stor var risken när vinden var ogynnsam eller när hunden varit ute på en extra lång runda. Mest besvärande var hundens jaktlust efter annat vilt och hans dåliga skallstabilitet.

Första ståndskallet på fågel (orre) misslyckades, därför att det satt orrar i samma myrdirke, där jag ålade fram. De flög naturligtvis förbi skallplatsen och drog de andra orrarna med sig. På det andra ståndet skulle jag åla en meter till för att få stöd för kulpipan, då satan.

Tredje gången gilt. Det hände när jag skulle gå över en bäck. Jag stod med ena foten på marken och med den andra på en sten ute i bäcken, då en tjäderhöna kom och trådde i en tall tio meter från mig. Efter kom hunden och så fort den gav de första skallen gick skottet.

Nu började älghelvetet. Den ökade blodtörsten gjorde Ludde ännu självständigare och hans begär att jaga ökade starkt. Det lättaste som finns att hitta i skogen är som bekant älgar och dem hittade han. I början provade jag att skrämma älgarna i sken. Det gick bra när jag jagade in Luddes far — Isku — men han hade mera utpräglade ståndhundsegenskaper än Ludde. Det vill säga det viktiga för honom var alltid att hålla viltet kvar på platsen, inte att förfölja det. Med Ludde resulterade ett älgsken endast i ett nytt stånd på nästa berg. En gång släppte jag hunden halv fem på morgonen och såg honom inte en enda gång förrän i halvtiotiden. Den dagen plockade jag lingon på eftermiddagen.

23 min ståndskall

Fågel nummer två fick jag skjuta efter 23 min ståndskall. Skottillfället kom sedan Ludde först lämnat skallet efter ett par minuter och återvänt till upptaget och där jäktat bort resten av fåglarna. Ett tag trodde jag att han hunnit glömma fågeln han skällde på först, men efter en stunds funderande så började han i alla fall att skälla. Så tätt och säkert att jag faktiskt blev fundersam. Sällan tror jag att glädjen hos en husse och hans hund varit större över ett så litet byte. Orrhönan var verkligen ynkelig och efterbliven. Den hade säkert blivit rävmatt följande natt. Nu trodde jag att älgfrossandet skulle sluta. Denna dags eftermiddagspass slutade med älg. Hunden åter först halv elva på kvällen. Nu började jag att ändra taktik. Om hunden tog upp älg, satte jag mig ner tyst och lugnt och väntade att det skulle bli fast stånd. När ståndet varat i en kvart, smög jag fram och när jag såg hunden kallade jag in den.

Oftast gick detta så bra, att hunden kom. Då fick den mycket beröm. Koppling och åter till den ursprungliga färdriktningen. Rekordet under säsongen var sex fasta ståndskall med inkallning på fyra timmar.

**Finns här hägon älg, måntro?
Foto: Författaren.**

Eftersom Ludde är en vek hund och då jag till varje pris inte vill kuva hans friska jaktsätt, ville jag inte ta till hårda metoder mot hans stora intresse för annat vilt. Därför beslöt jag att kör ett jättelångt pass från gryning till mörker och hela tiden gå på de bästa älgbiotoperna. Hunden skulle få jaga älg tills den passerade trötthetsvallen och insåg det meningslösa i att jaga annat än fågel. När kvällen kom hade Ludde drivit två harar, drivit ett rådjur, skällt en ekorre, skällt stånd och gångstånd på åtta älgar, tagit upp nio fåglar, varav ett kort ståndskall på gammal orrtupp, en felmarkering på tjäderhöna och sököt var helt slut. Det dåliga resultatet på fågel var mest beroende på att åtta av de nio fåglarna var gamla orrtuppar på hyggen. Det ingick i taktiken att dagen efter till varje pris fälla en fågel för hunden, även om detta måste ske med ett flyktskott. Ock si, det lyckades. Ludde tog upp en tjädertupp som flög emot mig och tråde inom hagehall.

Älgintresset tog inte slut i och med detta. Så enkelt är bara inte livet. Men tendensen var klar. Stod inte älgarna i upptaget så var hunden åter inom tio min. Och stod älgarna fast så lämnade Ludde ofta ståndet när jag kom i närheten. Ungefär 70 procent av jakttiden denna säsong gick till spillo på grund av arbeten med annat vilt. När det var som mörkast, dök en del tankar upp om att sälja hunden, för anbud saknades inte. Många vackra höstmornar, då jag satt eldande och väntande, medan Luddes gångstånd tonade bort i fjärran, funderade jag mycket på vad det kynologiska grundmotivet är, när man dessutom genom avel vill förstärka detta älghelvete för oss fågeljägare. Motivet kanske saknas eller endast består i att få gå en bredare väg — älgvägen — med två lättskälliga raser.

Hundar liknar i mångt och mycket små barn och precis som dom, upplever unghunden "aha-upplevelser". Det vill säga, när hunden själv kommer underfund om en sak så sitter den sedan där. Någonstans, någongång bestämde sig Ludde för att sluta jaga älg. Det berodde inte på elaka älgar. Luddes försiktighet vid fasta stånd och otaliga tidigare upplevelser med sådana, gör det inte sannolikt. Troligen hade antalet skjutna fåglar och antalet meningslösa älgarbeten nått ett sådant förhållande att hunden instinktivt gav upp älg.

När en hund jagar så orent som Ludde, ökar pressen på jägaren. Varje korrekt fågelarbete blir ju så enormt viktigt, eftersom detta inte alls dominerar jaktbilden och vi vill att det skall göra detta. Då är vi framme vid problem nummer två — skallstabiliteten. Ludde lämnade fågel-skallen. Lämnandet varierade mycket efter olika omständigheter. Gammal tjädertupp lämnade han inte alls. Tjäderhöna varierade det med. Sämst var det med orrkullar som tråde alldeles intill upptagsplatsen. Då kunde lämnandet komma efter några sekunder. Det positiva var att hunden i regel återupptog ståndskallet efter det att fågellöpnarna undersökts. Trots detta har jag **aldrig jäktat på stånden**. "Systemet", det vill säga viljan att hålla kvar vilt på ståndet måste finnas i blodet, bara det att hunden i detta utvecklingsstadium hade större lust att förfölja vilt. Därigenom blockeras den ena egenskapen av den andra. Hunden kan ju inte gör båda dessa saker samtidigt och då gör den först det den tycker är roligast efter de retningar den upplever — alltså i detta fall förföljer de fåglar som fortfarande är kvar på marken.

Sällan har glädjen hos en fångstman varit större över ett så ynkligt byte...
Foto: Författaren.

Ett bra sätt att närma sig skallplatsen, när hunden lämnat ståndet, är att leka följa John. När hunden kommer i närheten av en ålar man bakom den mot skallplatsen. Fågeln hör då ljud endast från ett håll. Från det håll där den vet att hunden finns. På detta sätt lyckades jag fälla ett par av säsongens fåglar. Ludde avslöjade alltid var fågeln fanns genom att titta upp mot sittplatsen. En gång fick jag själv hjälpa igång hunden, genom att höja bössan och skälla. Mot slutet började hunden visa visst intresse för att även leta fågel i träd, så där har jag vissa förhoppningar.

Vad återstår då? Hundens sök är ytligt sett fullt tävlingsmässigt. Likaså skallets art och hörbarhet. Däremot har Ludde ännu inte kommit underfund om att det går att lokalisera tråad fågel även på långt håll. Vad jag nu väntar på är, att hunden skall "klippa till" och någon enstaka gång få ståndskall på en fågel som flugit 400- 600 m innan den träat. Hoppet står till en snöfattig vinter, då det är enormt mycket lättare att utföra sådana prestationer på frusen mark.

En halv idealhund?

Av hundens jaktsätt att döma, tror jag att han blir en halv idealhund. Det vill säga en sådan hund som idag är vanligast i Skallkungfinalen. En hund som färdigränad kommer att kunna behandla fåglar en och en på sådant sätt att ett resultat mellan 60 och 72 poäng är troligt även om varje fågel flyger ganska långt. Däremot tror jag att hunden är för ivrig att klara av att räkna fågel och kunna ta tre olika ståndskall på olika fåglar ur samma fågelkull efter ett uppslag. Detta fordras dessutom för att första pris i elitklass skall vara något mera än tur.

Den 1:a november kom så "Sanningens ögonblick", då hunden skulle visa sina färdigheter inför domaren Hans Lundbergs argusögon. Ludde hade då varit uppstallad i tre veckor. Jag var därför mycket osäker om hans älgintresse tagit ny fart. Ett ståndskall i försmädliga 45 sekunder på orrhöna. Några upptrampade fåglar i medvind avslutades med ett ståndskall på en tjäderhöna tiden ut. Medelsöktiden var så bra som nio minuter. Fem fåglar konstaterades. Detta gav 58 poäng och 3:e pris i öppen klass. Med tanke på allt som hänt under säsongens kringelkrokiga turer, så är jag nöjd med resultatet. Det lovar gott, men inte allt inför framtiden.

SFN Södra inbjuder till UTSTÄLLNING

för älghundar och skällande fågelhundar

på Lugnets skidstadion i Falun

SÖNDAGEN DEN 18 MARS 1979

Domare: Åke Winzell och Rune Malmberg, älghundar.
Rolf Norstedt, finska spetsar och norrbottenspetsar.

Vid litet hundantal kommer Rune Malmberg att döma finska spetsar och nobsar.

Anmälan till Ulf Kapla, Pl 510, 68051 Stöllet, Tel. 0563-811 75.

PM från demsamma.

Anmälan senast den 2 mars 1979. Anmälningsavgift 75 kr alla klasser insättes på Södras pg 383731-7, samtidigt med anmälan.

Att ha hund till sjöss ...

Lars Birger Holmström i Holmsund skriver till Ståndskall och berättar om sin nio månaders finnspetsvalp Röjbackens Teppo 20974-78. Teppo är inte ovanlig på annat vis än att han tillbringar dagar och ibland veckor till sjöss! Hans husse Lars-Birger är nämligen maskinchef på sjöfartsverkets servicebåt Vega som underhåller fyrar och bojar på sträckan Haparanda-Öregrund.

— Det går ganska bra ha hunden med sig på jobbet, skriver Lars-Birger. Även om det är en svår omställning för Teppo att byta en lugn hundgård mot ett bullrande, vibrerande båtdäck.

Nätterna på båten tillbringar Teppo vid hussens koj, och inte heller där är det helt tyst. Motorbuller tränger nämligen ständigt fram.

Och naturbehov då? Jo, dom fixar Teppo på grus från hundgården som placerats på ett särskilt ställe på däck.

— Men ibland kan det ju också passa så fint att vi kan gå iland på något skär, skriver Lars-Birger.

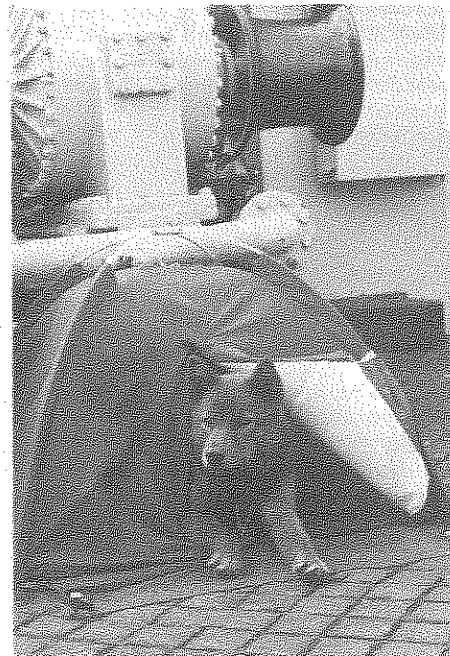
Till sist bör det nämnas att Teppo inte ständigt bor på båten, utan också vistas i vanlig hundgård. T o m under större delen av året. Men ibland måste alltså Teppo följa med husse och Vega ut på böljan blå. Som regel ligger båten ute i 14-dagars pass.

En bild av din hund

Har du en hund som i år tagit pris på jaktprov eller nått framgång på utställning, så skicka en bild (av hunden) till redaktionen. Bilden införs kostnadsfritt i nr 1/79 av Ståndskall, som är en "årsbok" med fullständiga resultat från årets jaktprov och utställningar.

Obs! Glöm inte att på baksidan bilden skriva ner hundens namn, registreringsnummer, samtliga titlar och er eget namn och adress. Gör det!

— Ska man ha skällande fågelhund får man satsa litet extra menar Lars-Birger Holmström.

Röjbackens Teppo i sitt lilla krypin på servicebåten Vega.
Foto: Lars-Birger Holmström.

Manusstopp den 20 januari

Nästa nummer av Ståndskall, nr 1/79, beräknas utkomma den 20 februari. Det är en tidigareläggning med nästan en hel månad. Anledningen är att såväl Riksklubben som lokalklubben ska kunna använda tidningen för kallelser till respektive årsmöten. Sista manusdag har därför satts till den 20 januari. Ett datum som måste respekteras. För sent inkomna manus kan inte beaktas.

Neli av Ödmark — trefaldig Skallkung

På insändarplats i förra numret av Ståndskall efterlystes ökad uppmärksamhet i fråga om finska jaktprov och utställningar. "Vi ska inte slä oss för bröstet" hette artikeln, som var signerad av Leif Öhgren, Vännäs. Redaktionen har tagit fasta på artikeln i så motto att vi framgent bättre ska försöka hålla oss ajour med vad som händer inom den skällande fågelhunds-sektorn i vårt östra broderland. Artikeln nedan är ett första steg i den riktningen. Det är Leo Lundström som tecknat en minnesbild av nyligen bortgångna Neli av Ödmark, ägare Karl Johan Dalbacka, Kronoby. Neli av Ödmark var trefaldig finsk Skallkung och enligt många förmenande en av de bästa tikar som någonsin funnits i Finland. Artikeln var införd i nr 4/78 av Pystykorva.

av LEO LUNDSTRÖM

När vi begrundar en människas eller ett djurs resultat under dess levnadsvandring jämför vi ofta med någon berömdhet. Då det är fråga om hundar och i synnerhet tredubbla Skallkungen Neli av Ödmark kommer jag på tanken att Neli är finnspetsarnas "Charm Asserdal" (Finland berömda travstol).

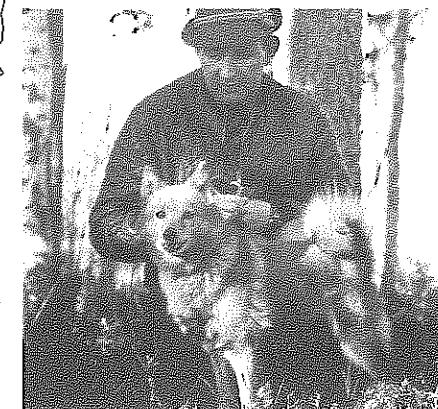
Neli av Ödmark var för ägaren Karl-Johan Dalbacka en ren slump, dock rätt ovanlig. Neli var nämligen hans första hund. Vid val av valp var rasen klar. Redan i barndomshemmet i Terjärv var finska spetsen en bild på gårdsplanen. Och uppfödarens råd, när valpen hämtades, till nybörjaren var kort, men viktig: "Skjut aldrig i flykt."

Neli visade tidigt anlag och redan vid första skallen fick ägaren byte.

Nelis skolning skiljer sig rätt mycket från det vanliga. Ägare Karl-Johan Dalbacka är forsttekniker, varför tiken tidigt fick skogsvana. En forstteknikers arbete i skogen är ofta att röra sig på ett bestämt område i flera timmar, t ex vid stämpling. På så sätt fick tiken tidigt hålla på ensam. För Neli var detta lämpligt då hon var en aning självständig, seg och hade rätt jaktblod i ådrorna. Ofta fick Neli skälla i timmar innan ägaren hade tid att gå fram och konstatera vad hon skällde åt. Ofta fick hon skälla i onödan, då ägaren inte alls gick till skallet. Eller också var objektet för skallet en tjäder (som varit fridlyst i Österbotten i tio år!). Men någon gång belönades Neli efter flera förnyade skall med att fågeln sköts. Allt detta gjorde henne till den legend som hon nu är.

Då Neli visade så fina jaktanlag beslöt jägaren att starta henne på jaktprov. Detta var 1968 och redan i första provet tog Neli en etta med 77 poäng.

Kolmen kruunun kuningas Neli av Ödmark

Tuokaslehtessä jonkun ihmisen tai eläimen saavutuksia niille eläimistöalasta, vertaamme niitä usein johonkin kasvatustajan nuoruusmuisteluun. Kasvatustajan nuoruusmuisteluun on lyhyt, mutta tärkeä: "Älä"

Utvecklingen fortsatte. 1970 kom Neli efter flera svåra granskningstävlingar till skallkungsprovet i Kuopi och tog en hedrande fjärdeplats. Följande år i skallkungsprovet blev placeringen densamma. 1972 hade Neli otur vid ena granskningstävlingen. Hon fick en torr sticka (7,5 centimeter lång) in i ena näsborren och kom inte vidare.

Men 1973 i Ranua hände det. Då kom Nelis första skallkungstitel. Följande år i Valkeala blev Neli sexa. Tiken kom igen 1975. Då vanns andra skallkungtiteln. 1976 skrev Neli historia. Den tredje skallkungtiteln vanns med ett legendariskt arbete. Först ett orrskall och sedan skall på en tjäderhöna med sex förnyade skall med 400-500 meter mellan skallen. Då Neli tog den sjätte gången förnyat sade domaren: "Försök få bort hunden!". Han orkade inte längre. Ägaren fick bort tiken, som var otroligt lydig, och Neli kopplades. Efteråt har det diskuterats om resultatet kunde ha blivit ännu bättre om Neli fått fortsätta — vem vet?

I sista skallkungsprovet 1977 deltog Neli med sina elva år och belade en elfte plats, men visade att hon otränad kunde skalla ett tredje pris.

Som läsaren märker har jag här bara i korthet redogjort för hur Neli klarat sig i sju skallkungsprov och utelämnat de många distriktsmästerskap och zonmästerskap och övriga prov hon vunnit.

Neli deltog i 33 prov och av dessa resulterade 23 i första pris. Endast två gånger blev Neli utan pris och båda gångerna på grund av tomma marker utan fågel.

Finska spetsklubbens "årsstäva" har Neli vunnit två gånger.

Många hundägare brukar säga att deras hund har så och så många ettor från prov, men nämner inte i hur många prov hunden deltagit. En hund som i många år tävlat och fortsättningsvis gör fina provresultat är en säker och bra hund. Av alla prov som Neli deltagit i utgör ettorna 70 procent.

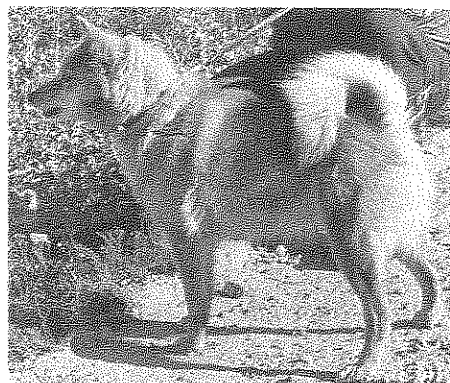
Det tråkiga är att Neli lämnade så få avkommor. Sammanlagt nio valpar. Av dessa har endast en kommit i jägarhänder och deltagit i prov. Det är Tore Johanssons hund i Sverige — Kronohovs Kim — som var Sveriges vinstrikaste hund 1975.

En sak har jag funderat på. Varför har inte denna hund fått delta i en landskamp mot Sverige? Är felet i våra stadgar?

När man granskar en sådan här hunds meritlista och märker att Neli dessutom var utställningschampion måste man säga att det inte har funnits en bättre hund bland de finska spetsarna.

Tredubbla Skallkungen är borta, men jag hoppas att vi kan avla så att det verkliga jaktblodet bevaras och vi kan få fram verkliga toppar.

Neli dog i hundgården den 23/12 1977.

Neli av Ödmark var i slutet av sin levnad redan en legend. Tyvärr lämnade hon få avkommor. Bara nio stycken. Mest känd är Neli-sonen Kronohovs Kim, ägare Tore Johansson, Tallsjö.

FOTNOT: De finska s k granskningstävlingarna till skallkungsprovet som omnämns i artikeln tarvar sin förklaring. Först måste hundarna starta i 1) DISTRIKTSMASTER-SKAP, som kan omfatta 15-20 hundar. De tre bästa går vidare till 2) ZONGRANSKNING. Landet är indelat i fyra zoner och varje zon i fyra distrikt. Till zongranskningen kommer alltså 12 hundar, de tre bästa från de fyra distrikten. Från zongranskningen går de tre bästa hundarna vidare till 3) SKALLKUNGSPROVET. Och eftersom det finns fyra zoner och det kommer tre hundar från varje zon blir det alltså 12 hundar i det slutliga skallkungsprovet. Plus fjolårsmästaren.

Från lokalklubbarna Övre Norra

av RUNE SAMUELSSON

□□ Höstens fröjder är över och av jakten är för de flesta endast minnena kvar — även om någon förmodligen roar sig med mårdjakt och försöker fresta lyckan med toptjädern.

Optimismen är jägarens och hundägarers arvedel. Utan den egenskapen skulle det inte finnas många inom vår bransch. Man överser med tråkigheter och besvikelser i hopp om en bättre morgondag. Så var det också med skogsfågelföringringen. Våra förhoppningar växte till ett axlöm. Och visst blev det bättre — hos oss den bästa föringringen sedan 1974. Men avelsstammen var liten och endast en mindre del av dessa hade kvar sina kullar vid jaktens början. Därför måste även detta år betecknas som fågelfattigt. För vår del kan stammen uppskattas till en tjäder på varannan kvadratkilometer skog. Av den stammen är cirka en tredjedel tuppar och ungfågelandelen cirka 40 procent. Även om det går åt rätt håll, låter nog toppåret vänta på sig ännu några år.

□□ Årets finska skogsfågeltaxering visar på en klar uppgång. Man konstaterar att andelen honor är stor och påpekar att så är fallet vid stigande populationsvåg. Dessutom visar undersökningen att föringringen är sämst inom regioner med lång fridlysning. Harto Lidén vid finska skogsfågelforskningen säger: "Beskattade skogsfågelpopulationers reproduktionsförmåga förefaller i medeltal vara något bättre än hos fridlysta fågelstammar". han konstaterar vidare: "Endast vart tionde tjäderägg ger en ettårig fågel.

□□ Hos oss har årets jakt gett klent utbyte. Desto roligare är att några hundar tagit 1:a pris i ökl, så även vi har hyggliga elitklasser till kommande höst. I skrivande stund har följande hundar tagit 1:a pris. Vi lyfter på hatten och gratulerar.

Arto	S 48977/75, äg Tore Strandgård, Kiruna
Nicko	S 23304/74, äg K G Johansson, Malmberget
Röjbackens Saku	S 64631/76, äg Toivo Ruotsalainen, Kiruna
Tjädermarkens Nätti	S 12400/73, äg Holger Jakobsson, Gällivare
Ukkos Zita	S 29532/75, äg Bror Nilsson, Allsjärv, Överkalix

□□ Vår lokalklubb ändrade — i likhet med tidigare praxis — ett av proven och sammanförde Gällivare och Haparandaprovet. Resultatet blev olyckligt. Riksstyrelsen ingrep och strök provet, utan att ens höra vår klubb. Följden blev att vår "silverhund" Ukkos Ukko J:r uteslöts från pågående Skallkungstävling. Vår andra hund "guldhunden" Haparanda-Nappe, hotas av samma skäl också av diskning. Det är beklagligt att vi missade att meddela ändringen till SFN, men ännu värre är att riksklubbens hårdnande (i och för sig riktiga) attityd i sådana här frågor inte bekantgjordes till lokalklubbarna före provsäsongen.

Nu blir det tredje part, d v s hundägarna, som får betala följderna, trots att de startat på prov i god tro enligt lokalklubbarnas arrangerande.

Vi hävdar fortfarande att en lokalklubb äger rätt att ta ut hundar de anser vara kvalificerade till Skallkungtävlingen — även om dessa uttagits från jaktprov som senare får stämpeln "inofficiella".

□□ Lördagen den 10 mars håller Gällivare sin klassiska trädsällarmönstring. Vi tror att den kommer att berika vår exteriöra bild av våra hundraser — vilka krav som ställs på en snabb och uthållig hund och hur det kravet uttrycks i den funktionella jakthundstypen. Det är klubbens förhoppning att många sluter upp vid utställningen.

Vi önskar alla från när och fjärran välkomna till utställningen på Nunisvaara. Där träffas och trivs vi, som har de mindre spetsarna som hobby och jaktkamrater.

Mellersta

av BERNT KARLSSON

□□ Hösten 1978 har bjudit på verkligt dåligt jaktväder. Många dagar, ja, rent av veckor, gick till spillo på grund av regn, storm, snö och annat elände. Och den som händelsevis hoppats på en snöfri inledning av toppfågeljakten (för att kunna använda hund) blev besviken. Redan i slutet av november var det flera decimeter snö på de flesta håll.

□□ Fågeltillgången var i allmänhet bättre än förra året. Mest fågel fanns det vid kusten och i fjällkanten. Märkligt nog tycks mellanzonen, alltså inlandet, ha haft sämsta föröngningen, även om det varierar lokalt. Från ett område som t ex Junsele rapporteras mycket fågel. Kom ihåg vinginsamlingen förresten!

□□ När det gäller delningen av Mellersta har planerna framskridit så långt att en interimstyrelse nu utsetts för Västernorrland-Jämtland. Den består av Petrus Johansson, Långviksmon tel 0662-30162, Robert Stensson, Svenstavik tel 0687-10585 samt Enar Aspholm, Svenstavik tel 0687-10468.

Petrus Johansson är sammankallande för gruppen, vars främsta uppgift är att fungera som valberedning och — när man vaskat fram kandidaterna — kalla till årsmöte. Efter det årsmötet hoppas vi alla att hjulen ska börja rulla. Atminstone så långt att Västernorrland-Jämtland kan ha ett jaktprov och ev en utställning för sina medlemmar varje år. Apropå medlemmar så visar utdraget ur medlemsmatrikeln att det blir ett 70-tal redan från start. Kvar i Mellersta (som får byta namn till Västerbotten) blir då 200. Mycket bara det.

Södra har fått skriftlig förfrågan huruvida man ville avstå Härjedalen (Härjedalen hör ju till Jämtlands län) till den nya lokalklubben. Svaret blev: nej! Det är i och för sig förstärkt att Södra värnar om Sveg-råjungen, som är ett av lokalklubbens starkaste fästen. Men på sikt måste nog SFN arbeta med en länsindelning vad gäller lokalklubbar. Bättre många små än några få stora.

□□ Till sist något om proven. Alla resultat kommer i nästa nummer av Ståndskall, men jag kan ändå inte underlåta att nämna ett prov. Det var ett älgprov och hunden hette Finnskallets Satu, alltså landskampstväan. Satu gick till ett första pris på älg och var en "trevlig" hund enligt domaren Carlerik Moström, Lycksele. Carlerik berättade att Satu under älgprovet också skällt fågel. Först en tjädertupp i fem minuter, som både hundförare och domare såg. Carlerik berättar att "han hade kunnat skjuta tuppen" men föredrog att skrämma den. Hunden förföljde i fem minuter. Därefter skällde Satu en tjädertupp och en tjäderhöna i två minuter. "Men dom såg vi bara när dom flög", berättade Carlerik. Nåväl, för skojs skull räknade jag ihop vad Satu skulle ha fått om älgprovet varit ett fågelprov istället. Resultat: ett bra andrapris. Tala om att slå två flugor i en smäll...

□□ Jaktprovsdomarfrågan är så sakta på väg mot en lösning i Mellersta. Vid en teoretisk genomgång för Stig Lövsström i Storuman i augusti deltog förutom undertecknad även Bo Hellqvist, Vilhelmina, Kurt Sivertsson, Barsele och Hans Dahlsten, Ajaurforsen. Det återstår nu bara elev- och aspirantjänster. Bo Hellqvist är dock redan klar och har även tjänstgjort, eftersom han tidigare är stövårdare och därigenom har en kortare "befordringsgång" än vi andra, vanliga dödliga.

Södra

av ARNE AHS

□□ Så är det då dags att lägga ytterligare en höst till handlingarna. Många kommer att ha den "i ljust minne bevarad", medan den för andra kommer att framstå som det nattsvarta mörkret. Personligen kommer jag att minnas den som hösten när bössan var krokig. Nåväl den rätades ut så småningom. Jakten har väl för oss i Södra varit normal med hyfsad fågeltillgång. Toppjakten återstår ännu.

□□ Fågelproven har varit på gott och ont. Svegprovet stördes av både dåligt väder och domarbrist. Tyvärr måste också någon hund ges återbud, vilket är beklagligt då provet var utlyst som internationellt. Vi får försöka åstadkomma en bättre tingens ordning nästa år.

□□ Älgprovsverksamheten börjar också så sakta ta form. Systemet med en särskild provledare är förmodligen en idé att jobba vidare efter. Visserligen är antalet starter ännu blygsamt, men betydelsefullt är att de som vill starta sina hundar ges en rimlig möjlighet till detta.

□□ Om kommande verksamhet kan nämnas att helgen 17-18 mars bör bokas för Falun. Lördag förmiddag teorikurs för jaktprovsdomare (Staffan Forslund leder) lördag eftermiddag årsmöte, lördag kväll supé och på söndag utställning.

Till utställningen efterlyser vi funktionärer. Vi behöver en hel del folk som ställer upp och hjälper till på utställningsplatsen. Dessutom behövs naturligtvis hundar i ringen. Passa på och visa upp hundarna på en för pälsen gynnsam tid. Kallelse till årsmötet och information om teorikursen kommer att sändas ut senare.

Väl mött i Falun.

Ny serie om avel

Ståndskall nr 1/79 får som vanligt årsbokens form med fullständiga resultat från 1978 års jaktprov och utställningar. Därjämte rapporter från avelsråden samt artiklar om skogsfågel.

Den mycket populära serien om finnspetsvalpen Ludde har i detta nummer nått fram till sista avsnittet. För Ståndskalls räkning har dock Staffan Forslund författat ytterligare ett digert verk. Nu om jakthundsavel. Rubriken: Kan våra jakthundar göras bättre?. Första avsnittet i den serien kommer också i nr 1/79.

Älgprov i Finland

1977 provades finska spets på älg vid 18 prov i Finland. Prisfördelningen blev följande:

1:a pris: 9 st
2:a pris: 1 st
3:e pris: 4 st

Medelståndtiden för 1:a pristagarna var 2 timmar och 21 minuter. Siffrorna understryker att finsk spets kan bli en god älghund om den bara får chansen. Av provberättelserna framgår vidare att den har lätt att få ståndskall direkt vid upptaget.

Dygdetyranniet når SFN

Enligt riksårsmötesbeslut från Storuman av den 2 april 1977 § 15 D beslutades:

"Lokalklubbarna är ensamma ytterst ansvariga för de regler man själv bestämmer, när det gäller deltagare till Skallkungfinalen".

Beslutet betyder odiskutabelt att varje lokalklubb äger rätt att i sista hand ta ut de hundar de önskar till Skallkungtävlingen, förutsatt att de äger rätt att tävla i elitklass. Över uttagningarna svarar lokalklubbens styrelse inför deras eget årsmöte och ingen annan. Riksstyrelsen kan således endast utfärda rekommendationer om uttagningar, men är beslutande i fråga om vakanserna.

Styrelsebeslutet från Arvidsjaur hösten 1977 bekräftar lokalklubbarnas rätt till sina kvoter och understryker att uttagningarna ska ske efter vissa regler, d v s att den som har högsta poäng vid jaktprov äger företräde. Men detta är ur föreningsrättslig synpunkt enbart att betrakta som rekommendation, som inte kan desavuera riksmötets beslut eller undanröja lokalklubbarnas yttersta rätt och ansvar. Dessutom nämner styrelsen ingenting om att uttagningsjaktproven ovillkorligen ska vara officiella. Ett prov som lokalklubben hållit efter våra provregler är och förblir ett prov, som inte kan strykas eller göras ogjort. Det kan endast ändras från officiellt till inofficiellt prov.

Vår nye ordförande anser emellertid att styrelsebeslutet har kullkastat årsmötesbeslutet och att riksstyrelsen är ensam bestämmande över uttagningarna och ska kontrollera lokalklubbarna i den frågan. Den tolkningen är olycklig för därigenom blir styrelsen och dess au **enväldiga** och kan sätta sig över årsmötesbeslutet i snart sagt vilka frågor som helst. I uttagningsfrågor skulle de i praktiken kunna utesluta eller godkänna hundar efter eget gottfinnande.

Som hobbyidkare i en ideell förening kan vi inte finna oss i en sådan utveckling. När vi valde våra ledamöter så var det säkert meningen att dessa skulle lotsa skutan i samförståndets och enighetens tecken på ett mjukt och förståndigt sätt — utan mästrande pekpinna eller juridiska spetsfundigheter i komplicerad paragrafrytteri.

Som ett litet smakprov på "den nya eran" fick man uppleva årets Skallkungtävling. Under pågående tävling uteslöts min hund, därför att uttagningsprovet förklarades ogiltigt. Detta av den anledningen att ÖN (Övre/Norra) sammanslagit Gällivare- och Haparandaproven, vilka enligt ansökan och annonsering var skilda prov. Man hade glömt bort att få sanktion hos riksstyrelsen för sammanslagningen. Nu ströks proven utan att ÖN ens fått tillfälle att yttra sig i frågan.

"Ståndrätt"

Till "ståndrätten", som samtidigt var styrelsemötet, hade styrelsen inbjudit samtliga närvarande medlemmar, men även helt utomstående hade också infunnit sig. Också dessa hade yttranderätt. Inom församlingen hade odlats rykten av allehanda slag som "han har varit på jakt med domaren, som sedan skrivit provprotokoll", eller "domaren har inte ens vetat vem som är provledare eller vem som skickat honom att döma". Sådan misstänksamhetens grogrund skapar inte objektivitet. Har samma forum dessutom bibringats uppfattningen "han är ingen vanligt medlem och ska därför sättas dit" har man skapat alla ingredienser som brukar hänföras till "ståndrätt". Därför var det mycket illa och indiskret handlat av styrelsen att med detta auditorium ta upp frågan om en enskild medlems uteslutning från pågående tävling, där hans hund redan var på silverplats.

På den anklagades bänk borde ÖN ha suttit, men varken dess ordf eller styrelserepresentant fanns med. De saknade helt enkelt kännedom om frågans existens. Riksstyrelsen hade underlåtit att ta med frågan i kallelsen till styrelsesammanträdet eller dagordningen — inte heller hade man informerat eller haft någon som helst kontakt med ÖN i frågan. Ytterst anmärkningsvärt handlande av styrelsen!

Till "bänken" hamnade jag som hundägare. Man kunde förstå redan av förhandsutlåtandena att en uteslutning åsyftades. På plats fanns "åklagaren" — medan "domaren" och den ojäviga juryn saknades. Det fanns ingen skriftlig protest eller precisa anklagelsepunkter, varför ett sakligt bemötande inte var möjligt. Min sak stöddes heller inte av någon "försvarsadvokat" och styrkt av livets eldvatten skriade pöbeln efter schavotten. Delvis påverkade av detta tryck lät den stympade styrelsen om fyra man bilan falla. Styrelsen var i hög grad jävig, eftersom två ledamöter var medtävlande och ordföranden en medkonkurrent till finalplatserna. Domen blev hårdast tänkbara, d v s en omedelbar uteslutning från pågående Skallkungtävling. Med samma skäl och härklyveritolkning borde ytterligare fyra hundar ha uteslutits. Den blivande Skallkungen hade uttagits från ett prov, som lokalklubben inte kände till. Sedan detta prov strykits hade ÖN två andra hundar med högre uttagningspoäng. Att man inte ville veta om detta är märkvärdigt, för det åsyftade provet hade hållits i Ajaure helgen före och i salen fanns såväl arrangörerna som den tjänstgörande domaren. Att sedan efter Skallkungtävlingen påstå att en av dessa två hundar skulle ha ställt sin plats till "Skallkungens" förfogande, är en klar efterhandskonstruktion som inte kan tillmätas någon betydelse. Utan att blinka sväldes brott mot provreglernas § 6 a, som föreskriver obligatorisk lottningsprovområdena. Innebär det att lottningsprovet i fortsättningen bortfaller (prejudikat)? Att hundar uttagits från prov, som hållits efter anmälningstidens utgång bekymrade heller ingen av de närvarande styrelseledamöterna.

Vägrade ompröva

Att vinna upprättelse så långt att min hund kunnat delta i landskampen var inte möjligt. Man vägrade ompröva frågan och ordföranden motiverade detta med att intet nytt framkommit i de protestskrivelser som kommit styrelsen tillhanda efter uteslutningen. Ändå hade det ytterst klart dokumenterats att bl a den preliminära skallkungen borde uteslutits enl SFN/AU:s prejudikat, då ÖN hade två hundar med högre poäng.

Som sista åtgärd ställdes ordföranden genom sekreteraren att skriftligen besvara följande frågor:

Styrelsebeslutet var olagligt av anledningar som

- a) eftersom frågan om strykning av Gällivareprovet och en medlems uteslutning från tävlingen inte fanns med vare sig på kallelsen eller dagordningen och ÖN inte informerats i ärendet, hade styrelsen inte rätt att behandla frågan. Våra stadgar säger ingenting om hur nya frågor får tas upp till behandling, men föreningslagen förutsätter att sådana frågor bordlägges
- b) styrelsen var jävig, då hälften var medtävlande och ordföranden en medkonkurrent till finalplatserna.

Om svaret på endera frågan varit ja, hade uteslutningen varit direkt ogiltig. Nu föredrog ordföranden att tala om ovidkommande bestämmelser, d v s inte alls besvara frågorna.

Vi har haft tillräckligt med intriger och konflikter i denna klubb. Därför får man inte skapa nya sådana — inte ens under dygdetyranniets eller lagkunskapens täckmantel. Avsikten med vår verksamhet är fortfarande att ägna våra krafter för våra hundraser. I det aktuella fallet hade det varit korrekt att påpeka för lokalklubbarna vikten av bättre uppföljning av de regler och bestämmelser som finns. Att bestraffa en hundägare, som till punkt och pricka fullföljt sina prov i enlighet med lokalklubbens arrangerande och våra provbestämmelser, är en ytterst långsökt bestraffning.

Domen är unik i vår klubbs historia och man hoppas innerligt att den så får förbli i all evighet.

RUNE SAMUELSSON

Den som är sin egen advokat, har en åsna till försvarare

Rune processar redan hos SFN:s styrelse, hos Svenska Kennelklubbens tävlingskommitté och hos Kennelklubbens disciplinnämnd. Nu vill han även processa i tidningen.

Personligen är jag tveksam till en sådan ordning; redan av det skälet att utrymmet behövs bättre till andra angelägenheter.

Nu menar tidningsledningen annorlunda: envar medlem skall kunna skriva det han vill.

Nåväl, då måste man få svara det man vill:

Runes insändare är fel och fel, ja sjufalt fel. Det enda som egentligen är rätt är att hans hund utesluts från Skallkuntävlingen.

Man vill inte tro, att Rune avsiktligt kommer med detta sammelsurium av felaktigheter utan — och det är det som avses i rubriken — i egen sak tappar förmågan att se klart.

Det kan även vara så att Rune i egenskap av uppfödare och kennelägare resonerar så att reklam är reklam i vilken tappning den än kommer. Nu har han ändå på tre ställen i tidningen — i insändaren, i referatet och i sin lokalklubbsspal — fått fram att hans hund, om den inte utesluts, blivit tvåa. Läger man därtill Runes lansering av hunden i ett tidigare nummer som "Årets jaktprovsdebutant", så har han onekligen fått ut mycket av en öppenklassetta.

Det må vara hur det vill med det, så här ligger saken till:

Den 8/10 1977 i Arvidsjaur beslöt styrelsen om nya uttagningsregler för Skallkuntävlingen: "Vardera lokalklubb disponerar två platser till de hundar som vid jaktprov har högsta poäng. Vakansplats"....etc.

Styrelsen har uttagningsregler för Skallkuntävlingen: vardera lokalklubb disponerar två platser till de hundar, som vid jaktprov har högsta poäng. Vakansplats tilldelas den hund, som har högsta poäng förut om de uttagna oberoende av vilken lokalklubb hunden tillhör. 1:a i öppen klass räknas för 60 poäng. Vid jämförelse mellan öppenklassettor skall yngsta hund äga företräde.

Arvidsjaur, dag som ovan.

Björn Lundberg
sekreterare

Justeras:

Rune Samuelsson

Gustaf Rova

Vid årsmötet i Strängnäs den 8/4 1978 (§ 13) godkändes en av styrelsen utarbetad arbetsfördelningsinstruktion efter motion från Södra lokalklubben.

Enligt denna instruktion (distribuerad till alla lokalklubbar) punkten g ansvarar lokalklubbar för att "uttagningen till Skallkuntävlingen sker efter de regler styrelsen bestämt (jfr Ståndskall nr 4/77)".

Sålunda har årsmötet i Strängnäs 1978 godkänt denna uttagningsordning, som styrelsen tagit fram 1977 efter uppdrag av årsmötet 1976.

Vad som kan ha bestämts tidigare är ointressant.

Runes lösryckta citat är dessutom fel och avser en helt annan fråga, nämligen en motion att tillåta flera än två kvalificeringstävlingar till Skallkungen.

Inget jaktprov!

Enligt huvudprinciperna för ansvarsfördelningen vid anordnande av jaktprov inom den svenska Kennelorganisationen fr o m den 1/1 1977 fastställer specialklubbarna tid och plats, men provprogrammet skall anmälas till SKK minst två månader före första provet.

SFN:s styrelse har fastställt ett av lokalklubben ÖN ansökt prov den 30/9 1978 i Kalix-Haparanda och ett annat den 1/10 1978 i Gällivare-Tärendö (internationellt).

Nu anmäldes det, att Rune Samuelsson kvalificerat sig till Skallkuntävlingen den 30/9 i Gällivare.

Eftersom något prov i Gällivare inte fastställts denna dag än mindre anmälts till SKK, är det inte något jaktprov.

Eftersom kvalificering till Skallkungen förutsätter resultat vid jaktprov och Runes hund överhuvudtaget inte har något sådant prov, så har styrelsen "med anledning av dessa allvarliga formfel" uteslutt hunden från deltagande i tävlingen.

Detta är enkel matematik. Ett och ett blir två, hur man än vänder och vrider.

Beslutet har fattats enhälligt av Kjell Rosberg, Åke Andersson, Gustav Rova och under-tecknad.

Det bör i sammanhanget framhållas, att jag bara har en röst med hänsyn till att Rune i insändaren och i andra sammanhang verkar skjuta in sig på min person, vilken uppmärksamhet jag undanber mig ovänligt men bestämt.

Påståendet att man slagit ihop proven i Kalix-Haparanda och Gällivare-Tärendö den 30/9 och 1/10 — när man i verkligheten hållit ett prov i Kalix den 29/9 och ett annat i Gällivare den 30/9 — måste ha sin grund i språksvårigheter. Om man slår ihop två saker, bör det bli en sak och inte två.

Att styrelsen inbjudit någon till mötet i Åjaure är dravel. Däremot beslöt styrelsen "att samtliga närvarande medlemmar ägde närvaro- och yttranderätt vid sammanträdet". Är det för mycket begärt, när vi träffas en gång om år. Så var det för övrigt vid motsvarande styrelsesammanträde i Arvidsjaur 1977 med Rune Samuelsson som ordförande. Inte heller där förekom någon kontroll av om alla betalt medlemsavgiften.

Inga fjärrskådare

Kallelsen till styrelsesammanträdet skickades den 22/9. Det är för mycket begärt, att styrelsen vid den tiden skulle upptaga något på dagordningen som hände först den 30/9. Eller hur? Vi har ingen fjärrskådare med.

Den av Rune iakttaga, av livets vatten styrka och skriande pöbeln såg i varje fall inte jag till. Man bör för övrigt icke söka grandet i sin broders öga utan först bjälken i sitt eget.

Det är osant, att styrelsen för ÖN inte var representerad. Kassören fanns där (han åkte för övrigt i Runes bil både dit och hem). Däremot är det sant att han inte kom ihåg vem som kallat honom att döma (så sa han i alla fall på min fråga).

Som framgår av här insprängt foto har Rune, förutom att han röstat fram beslutet, satt sin namnteckning fem cm under de citerade raderna på originalprotokollet som justeringsman. Därefter har beslutet flera gånger varit infört i Ståndskall.

Att Rune — dessliques ordförande vid den tiden — trots denna kanonad av information varit ovetande om beslutets existens och innebörd förefaller orimligt.

Beslutet hade föregåtts av årsmötets i Kalix beslut den 10/4 1976 (§ 20) efter motion av Mellersta att uppdraga åt styrelsen att utarbeta "enhetliga regler för kvalificering till Skallkuntävlingen".

Att något i denna affär är olagligt eller att det skulle finnas någon föreningslag är dravel (lagen om förenings- och förhandlingsrätt är tillämplig mellan arbetsgivare och arbetstagare).

Det talas om "dygdetyrari" och "pekpinnar eller juridiska spetsfundigheter i komplicerat paragrafrytteri". Vad menas med ångbåt? Det dunkelt tänkta — det dunkelt skrivna.

Det är riktigt, att vi inte bör driva intriger och konflikter. Jag föreslår att vi börjar med den här. I varje fall kommer inte jag att medverka i något fler reklamjippo utan föreslår att Rune som alla andra får disponera betald annonsplats för ändamålet.

BJÖRN LUNDBERG
ordförande

Lokalklubben bär ansvaret

Härmed intygas att Rune Samuelsson, Kvarngatan 14, 97200 Gällivare anmält sin hund S U Ch Ukkos Ukko J:r S 28140/76 till lokalklubbens prov enligt bestämmelserna. Han har också genomfört proven helt i enlighet med våra jaktprovsbestämmelser och klubbens arrangemang. Sammanslagningen av Haparanda-Gällivareprovet 30/9-1/10 78 har beslutats av arbetsutskottet för SFN/Övre Norra och inte av hundägarna. Ansvaret över den åtgärden är således lokalklubbens.

Gällivare, Kiruna nov 1978

Tore Strandgård
Ordf

Johnny Niva
Skr

Rättviksutställningen

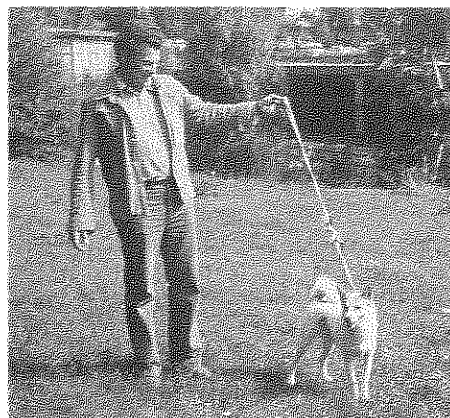
Utställningen i Rättviksparken lockade i år 11 finska spetsar och 11 norrbottenspetsar. Dalarnas Älghundklubb svarade som vanligt för perfekt genomförande. Domare var Henrik Lövgren.

BIR bland finnspetsarna vanns av SoSF UCH Finnskallets Satu, äg Bertil Holmström, Lycksele.

Bland nobsarna vanns BIR:et av N UCH Netti, äg Axel Skoger, Sveg.

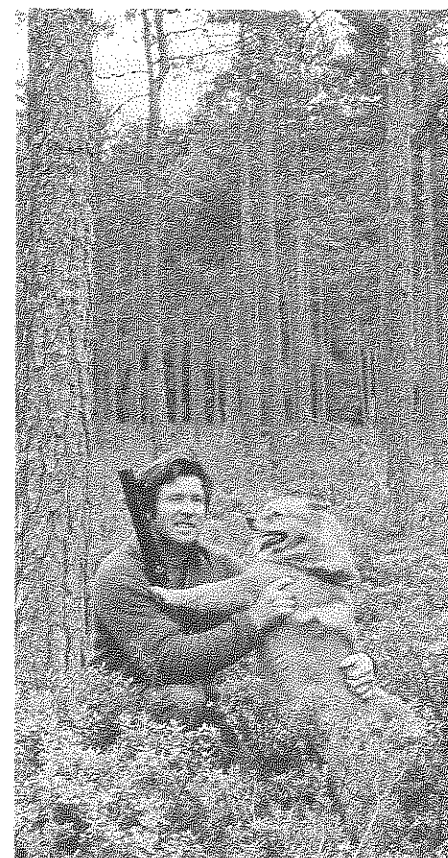
Jaktklassen vanns av Finnskallets Satu och bland tikarna av Rönbackens Neiti, äg Ingemar Mäkitalo, Sveg, Neiti vann även cert och BIM.

Bland nobsarna var ingen hund jaktprovsmeriterad.

N UCH Netti, äg Axel Skoger, Sveg.

Vad gör egentligen en yrkesjägare?

Per Nordh med en av sina favorithundar, finnspetsen.

Att vara yrkesjägare, det låter ju för de flesta av oss som en dröm. Tillräga på allt finns det inom SFN en person med den titeln. Det är Sydsvenska lokalklubbens ordförande Per Nordh, Lillahemmet, Aneby. I den här artikeln berättar Per lite om sitt jobb och vad han sysslar med under olika årstider.

av PER NORDH

Jaktåret börjar med semester. Även en yrkesjägare måste få vila på hanen. Men ingen semesterledighet kan få mig att helt glömma morkullesträcket i juliskymningen. Nåja, första jobbet blir sådden av trädade viltåkrar med midsommarråg. Mörtfiske som förberedelse till fjorton natters kräftfiske. Ringduvorna flyger bra när kornfälten mognat och en och annan råbock skall nedläggas. Augusti är en "tät" månad. Valet av jaktobjekt påminner mig om åsnan mellan de två hötapparna. Sträckjakt på ånder, släpp av schillerstövorna i tidig morgongryning på hare, grävlingjakt med gråhund när mörkret fallit. September fortsätter med förberedelser för den kommande älgjakten med röjning och utsättning av pass. Råvfällor ska trimmas och matas in, råvåtel ska grävas ned vid vakkojan och inte att förglömma: Skogsfågeljakten med finnspetsen och vorsthen.

Oktober börjar med tax och dreverjakt efter rådjur och slutar med älgjakt. Några dagars drevkedjejakt på älg, därefter gör gråhundarna resten för att fylla licensen.

November och december präglas av löshundjakt på de sista licensålgarna, stövarjakt på hare och räv, rådjursjakt med småhundar och smygjakt med studsare. De här månaderna ska jag också döma många älghundar på jaktprov.

Januari fortsätter med har- och rävjakt. Vid djup snö blir skogsfågeln beskattad endast vid toppskytte. Dålig snötillgång — och finnspetsen får återigen göra tjänst. Ligger sig snötäcket lagomt djupt går räven bra på åtel, och då blir det några natters "övertidsarbete" vid månsken. Övertidsersättningen blir skinnen och spänningen.

Februari: Yrväder eller blötsnö, foxteriern stoppas ned i ryggsäcken för en skidtur till de bästa rävgryten — rävsprängning på gång.

Stödutfodringen för rådjuren påbörjas och fortsätter hela vintern tillsammans med utfodringen av fasaner och de övervintrande gräsänderna.

Mars: Kråkor, bulvan, bössa, camoflagenät och springer spaniel.

April: Översyn- och snickarmånad. Fågelholkar och saltstenar ska sättas upp andkorgar i viltbyggarna ses över, och kanske ett skjuttorn behöver byggas.

Maj: Viltåkrar plöjs, harvas och sås. Hundarna cykelmotioneras och strykarkattor expedieras.

Juni månads jobb är viltåkrerna. Kikaren används mera än bössan. Ja, så är det semester igen. Det är fantastiskt vad tiden går fort.

Kirre kung!

Resultat från finska skallkungtävlingen:

- 1) Skallkung -78 SF J & UCH Kirre 40689/72, äg Jorma Ängeslevä, Ylivieska 78 poäng — 1:a pris.
- 2) Artto 96998H/74, äg Heikki Miettinen, Rautavaara 76 poäng — 1:a pris.
- 3) SF J & UCH Seri 21005/70, äg Sulo Järvelä, Porvoo 72 poäng — 2:a pris.
- 4) Puksin Riina 123947/74, äg Veijo Palmén, Pirttijärvi 69 poäng — 2:a pris.
- 5) SF UCH Mimi 8263D/73, äg Eero Niskanen, Kajaani 68 poäng — 2:a pris.
- 6) SF UCH Aijo Vinski 3512X/74, äg Kaisa Kilpimaa, Kemijärvi 68 poäng — 2:a pris.

SF J & UCH Kirre med ägaren Jorma Ängeslevä från Ylivieska.

- 7) Lappi 19430/71, äg Pentti Sjöberg, Lahti 65 poäng — 2:a pris.
- 8) Johan Netta 7713/70, äg Seppo Kiviniemi, Nurmo 63 poäng — 3:e pris.
- 9) SF JCH Kiannan Ukko 8245/71, äg Risto Pirola, Salo 62 poäng — 3:e pris.
- 10) Mimmi 245153/76, äg Jouni Järvi-luoto, Joensuu 60 poäng — 3:e pris.
- 11) Tipsu 16808F/76, äg Kaarlo Kallala, Luumäki 60 poäng — 3:e pris.
- 12) Sessan 92836/72, äg Helge Kytölä, Närpiö 56 poäng — 3:e pris.
- 13) Tomi 5447C/74, äg Jorma Mäkelä, Virrat avbrutet.

Hallå Jämtland och Västernorrland!

En interimstyrelse har nu tillsatts att fungera som valberedning och förbereda årsmöte med nya lokalklubben i Västernorrland-Jämtland. **Petrus Johansson**, Fack 87, 89051 Långviksmon, tel 0662-30162, är sammankallande och övriga ledamöter i kommittén är **Robert Stensson**, tel 0687-10585 samt **Enar Aspholm**, tel 0687-10468. Både Robert och Enar bor i Svenstavik.

Alla ni som vill vara med och göra ett handtag tillsammans med goda kamrater i en trevlig förening: hör av er till endera Petrus, Robert eller Enar. Dom är också tacksamma för tips på tänkbara kandidater till en framtida styrelse.

SFN/Mellersta, som efter delningen blir SFN/Västernorrland, har redan förberett nya lokalklubbens verksamhet genom att ansöka om jaktprov i Strömsund för nästa år.

Skallkungtävlingen: Äntligen — Nappe!

av RUNE SAMUELSSON

Årets Skallkungtävling går till historien som den hårdaste och svåraste tävlingen hittills. Det var ett regelrätt fjällprov i brant terräng med granskog och risiga vindfällen samt tämligen mäktigt marktäckte. Detta frestade ordentligt på hundarnas energi och kondition. Fågeltillgången var dålig och omproven många. Grantjäder och fjälllämmel blev många hundars Waterloo i det annars så vykortsfagra Ajaure.

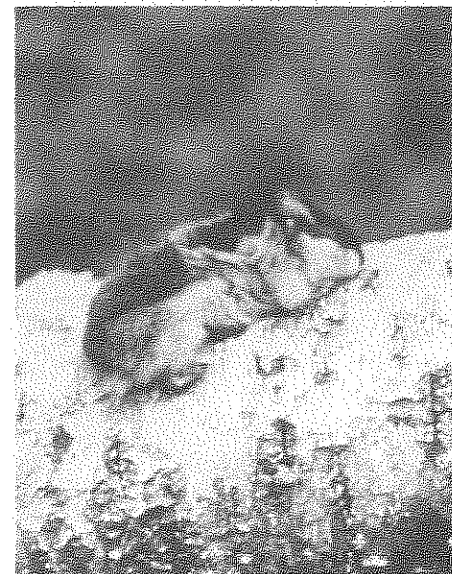
Alla lokalklubbar — förutom Sydsvenska — fanns representerade i enlighet med tilldelade kvoter. Sydsvenskas vakanta platser hade tillfallit Mellersta genom bestämmelsen att dessa går till icke uttagna hundar med högsta tävlingspoängen. Det var också rätt så tillvida att arrangörsklubben till medlemsantalet snart är halva SFN.

De flesta av hundarna var kända och etablerade jaktprovshundar. Endast två var yngre än fyra år och speciellt glädjande var, att treåriga norrbottenspetsen Snobben visade framfötterna. Han hedrade sin unga ras och visade de röda kusinerna att de inte längre är ensamma herrar på täppan. Fjölårets "jaktprovsdebutant", tvååriga S UCH Ukkos Ukko J:r belade silverplatsen vid lördagens prov med 62 poäng — men utslöts ur tävlingen samma kväll, eftersom det prov från vilken hunden gått vidare förklarades ogiltigt.

Av favorithundarna saknades fjölårets Skallkung D CH Ukkos Penu och när en dubbelkung uteblir har tävlingen mist en del av sin nerv, för vi har ont om topphundar. Andra kända hundar hade fallit bort vid hårda uttagningar med ojämn fågeltillgång och växlande väder.

Domaren Inez Wedbring och ständigt leende Bertil Holmström (Finnskallets Satu) med nära 1 000 meter höga Aunjuona i bakgrunden.

En figur som trasslade till begreppen för många hundar i Ajaure.

Haparanda-Nappe — 70-talets suverän i tävlingssammanhang — visade med eftertryck var skåpet ska stå. Det är en gudabenådad tävlingshund och med tanke på hur lite fåglar som fällt för honom framstår hans prestationer som märkliga och jämnheten är frapperande. Det hjälper inte ens att konkurrenterna tränas efter vetenskapens senaste rön och ibland i rena "hönsgårdarna" — efter trefaldige silversviten krönt med kungakronan är Nappes. Det blir svårt att fylla luckan efter honom.

Mellersta ställde upp med många kunniga medhjälpare. P-A From hade som markchef gjort ett bra jobb. Över fågelfattigdom kan ingen råda. Ajaure har vida, rejäla provmarker, men alla hundar är inte vana vid brant terräng, grantjäder och lämmel och hade därför ingen ärlig chans. Vädret var bra vid lördagens prov, medan snöfallet försvårade söndagens omgång.

Nästa år träffas vi hos Nils Jonsson och hans gäng i Syslebäck. Där går Skallkungen på klassiska jaktmarker, över vilka Schröders ande fortfarande svävar.

RESULTAT

Lördag 7 oktober

	poäng	pris	antal fåglar
1) S & SF JCH Nappe 17948/71	79	1:a	2
2) S UCH Ukko J:r 28140/76	62	2:a	2
3) Snobben (nobs) 17534/75	62	2:a	3
4) S & SF UCH Finnskallets Satu 20661/74	58	3:e	2
5) Tessy 9306	54	3:e	2
6) S & SF JCH Ukkos Rippe 08356/69	54	3:e	3
7) S & SF UCH o INT JCH Röjbackens Seija 18853/74	42	0	2
8) S & SF DCH Röjbackens Sirpa 40430/71	39	0	2
9) Nöppö 3152/72	35	0	1
10) Skogsmannens Nero 40034/73	11	0	0

Söndagen 8 oktober

1) S & SF UCH o INT JCH Röjbackens Seija	54	2:a	1
2) S & SF DCH Röjbackens Sirpa	53	2:a	5
3) S & SF UCH Finnskallets Satu	44	0	4
4) Nöppö	36	0	2
5) S & SF JCH Nappe	15	0	1
6) S & SF JCH Ukkos Rippe	15	0	1
7) Skogsmannens Nero	13	0	0
8) Snobben (nobs)	11	0	2
9) Tessy	9	0	1

Totalt

1) Skallkung och Svensk Mästare 1978 S & SF JCH Nappe, äg Nils Öhman Haparanda	79 poäng
2) Snobben (nobs), äg Sture Persson, Tärnaby	62 poäng
3) S & SF UCH Finnskallets Satu, äg Bertil Holmström, Lycksele	58 poäng
4) S & SF UCH o INT JCH Röjbackens Seija, äg K-G Ekroos, Skinnskatteberg	54 poäng
5) Tessy, äg Gerdt Laestander, Arvidsjaur	54 poäng
6) S & SF JCH Ukkos Rippe, äg Kjell Rosberg, Sorsele	54 poäng
7) S & SF DCH Röjbackens Sirpa, äg K-G Ekroos, Skinnskatteberg	53 poäng
8) Nöppö, äg Arne Oskarsson, Slussfors	36 poäng
9) Skogsmannens Nero, äg Gustav Rova, Boden	13 poäng

S & SF JCH Nappe äntligen Skallkung efter tre raka andraplaceringar i tävlingen 1975, 76 och 77.

Landskampen: Snobben skrev historia

Den åttonde landskampen mellan Sverige och Finland hölls i Arvidsjaur den 14 oktober 1978. Förlägningsplatsen var Hotell Laponia.

Landskampsstyrelsen bestod av Gert Laestander och K-E Lundgren, Arvidsjaur, Nils Öhman, Haparanda och Gustav Rova, Boden, som även var landskapsvärd samt tillika svenska lagets lagledare. Undertecknad fungerade som provledare med Egon Grubbström som biträdande och Inez Wedbring som sekreterare. Som prisdomare fungerade:

Åke Andersson	Satter
Gert Laestander	Arvidsjaur
Gustav Rova	Boden
Kjell Rosberg	Arvidsjaur
Evert Lindberg	Arvidsjaur
Sture Lövgren	Arvidsjaur
Tore Öhgren	Arvidsjaur
P-E Laestander	Arvidsjaur

Hundarna bedömdes efter de svenska provreglerna. Provmarkerna var belägna väster om Arvidsjaur med relativt korta körsträckor, varierande mellan två och fyra mil. Samtliga provområden var väl tilltagna med varierande fågeltillgång. Det var endast ett provområde där man inte kunde konstatera några fåglar. Fem hundar fick förlängd provomgång.

En besvärande blåst tilltog fram på dagen. De hundar som hade turen att få fågelkontakt direkt på morgonen hade klar fördel. De som fick förlängt prov hade betydligt besvärligare förhållanden på grund av den hårda blåsten.

Svenska laget. Från vänster Nappe — Nils Öhman, Röjbackens Seija — Hans-Erik Lundberg, Finnskallets Satu — Bertil Holmström och Snobben — Sture Persson.
Foto: Bernt Karlsson.

Det fanns provmarker med något snö, men det störde knappast hundarnas framfart.

Det finska lagets lagledare var, som många gånger förr, Juho Pertola. Landskampens högtidliga öppnande skedde på fredagkvällen den 13 oktober med att Gustav Rova i egenskap av landskampsvärd hälsade deltagare, domare, provledare och sekreterare hjärtligt välkomna. Därefter framförde Juho Pertola finska spetsklubbens och lagets hälsningar samt presenterade laget. Därefter presenterade Gustav Rova det svenska laget. Efter tal och presentationer var det dags för genomgång av provregler och lottning av provmarker. Starten skedde på lördagmorgon kl 08.00 för samtliga hundar. Vädret såg lovande ut, svag västlig vind, plus fem grader. Av deltagarna var sju finska spetsar och en norrbottensspets. Man hade inte kunnat tro att den ende deltagande norrbottensspetsen Snobben skulle klå de övriga, men Snobben skrev historia och när samtliga hundar hade inkommit, visade det sig att Snobben hade besegrat allihop. Snobben hade turen att komma på bra marker med god fågeltillgång och hittade fåglar som satt. Snobben hade tre skall av vilka ett var förnyat. Andra platsen delades mellan den finska tiken Joka Netta och Finnskallets Satu. Satu placerades som två enligt reglerna; av två hundar med samma poäng vinner den yngre. Man hade nog väntat sig högre resultat än vad som sedermera visade sig. Ingen av de deltagande hundarna fick första pris, tre hundar stannade på andra — tre på tredje pris. Två fick 0-pris.

Således blev årets Nordiska mästare norrbottensspetsen Snobben S 17534/75. Ägare Sture Persson, Tärnaby Sverige.

Sverige vann landskampen, där de tre bästa hundarna från varje lag ingick, med siffrorna 184 mot 171 poäng. Tävlingsandan under landskampen var den bästa tänkbara och alla tycktes trivas.

Jag vill rikta ett stort tack till prisdomarna, biträdande domaren och sekreteraren för ett gott och välförtjänt arbete. Jag vill också tacka båda lagens deltagare och deras lagledare för en god tävlingsprestation.

Finska laget. Från vänster Joka Netta — Seppo Kiviniemi, Kirre — Jorma Ängeslevä, Tipsu — Kaarlo Kallala och Lapp — Pentti Sjöberg.
Foto: Bernt Karlsson.

Landskampen avslutades på lördag eftermiddag med prisutdelning och avslutningstal av lagledarna. Senare på kvällen avnjöts supén med dans, där Egon Grubbström underhöll med ett trevligt avslutningstal. Kvällen var trivsamt!

Till slut vill jag rikta ett stort tack till Arvidsjaur-gruppen för ett förtjänstfullt arbete med markanskaffning och prissamling samt för de lyckade arrangemangen för ett lyckligt genomförande av landskampen.

Kiruna den 16 oktober 1978

TORE STRANDGÅRD
Provledare

Prislistan	Poäng	Antal fåglar
1. Snobben, (norrbottnenspetsen) S 17534/75 Ägare Sture Persson, Tärnaby. Domare Sture Lövgren, Arvidsjaur	72	6
2. S o. SF UCH Finnskallets Satu S 20661/74 Ägare Bertil Holmström, Lycksele Domare Gert Laestander, Arvidsjaur	63	1
3. Joka Netta SF 7713/70 Ägare Seppo Kiviniemi, Nurma, Finland Domare P-E Laestander, Arvidsjaur	63	5
4. Tipsu SF 16808 F/76 Ägare Ella och Kaarlo Kallela, Taavetti, Finland Domare Åke Andersson, Hakkas	56	4
5. Skallkungen 1978 i Finland, Kirre SF 40689/72 Ägare Jorma Ängeslevä, Finland Domare Tore Öhgren, Arvidsjaur	52	3
6. S o. SF UCH o. INT JCH Rönbackens Seja S 18853/74 Ägare K G Ekroos, Skinnskatteberg Domare Kjell Rosberg, Sorsele	49	2
7. Svenska Skallkungen 1978 S o. SF JCH Nappe S 17948/71 Ägare Nils Öhman, Haparanda Domare Evert Lindberg, Arvidsjaur	15	0
8. Lappi SF 19430/71 Ägare Pentti Sjöberg, Lahti Finland Domare Gustav Rova Boden	12	1

Korta kommentarer

☐ Ta det försiktigt när du berättar det här för Per-Alrik!

Råd till Sture Persson som direkt efter prisutdelningen försökte få tag i Snobbens uppfödare Per-Alrik Frohm på telefon för att berätta om sensationen.

☐ Den bästa hund jag dömt!

Per-Erik Laestanders (Gerdts son) omdöme om finska tiken Joka Netta.

☐ Seppo hade missuppfattat de svenska provreglerna.

En något besviken Juho Perttola om Seppo Kiviniemi (Joka Nettas ägare) tabbe att hindra domaren från att konstatera markeringen innan det gått tio minuter.

☐ Det här var min sista landskamp.

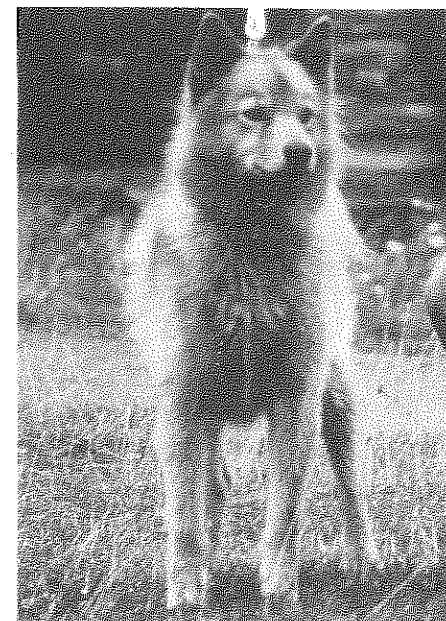
Gustav Rovas obligatoriska kommentar. Gustav har varit med i olika positioner under alla landskamper sedan starten 1967.

☐ Nu ska jag gå ett älprov också.

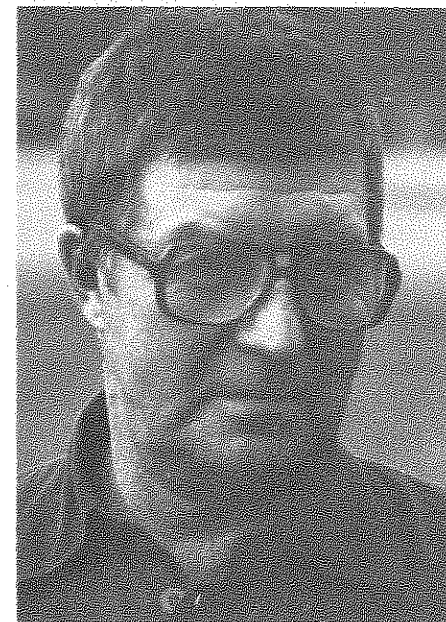
Bertil Holmström om Finnskallets Satu som han före landskampen skjutit två älgar på stånd för.

☐ Hur mycket ger ni mig för hunden?

Frampå småtimmarna ville Nisse Öhman med kall hand göra sig av med sin jaktchampion Nappe, som hade oturen att komma på fågeltomma marker.

Silvermedaljören S 20661/74 S o SF UCH Finnskallets Satu.
Foto: Bernt Karlsson.

Lagledaren och landskapsvärden Gustav Rova.
Foto: Bernt Karlsson.

Våra Nordiska Mästare

Landskampen Sverige-Finland i Arvidsjaur den 14 oktober var den åttonde i ordningen. Den första hölls i Finland den 15 oktober 1967. Finska laget vann med siffrorna 193-120.

Året därpå hölls Landskampen i Sverige och svenska laget vann med 187-115.

1969 års Landskamp hölls i Kankaanpää och vanns av Finland med 193-140.

1970-1978 års Landskamper har vunnits av Sverige.

Följande hundar har blivit Nordiska Mästare under åren:

1967 SF DCH Rippe, äg T Väättänen, Finland.

1968 Sappo, äg O Risberg, Gällivare.

1969 SF DCH Viri, äg J Kiiskinen, Finland.

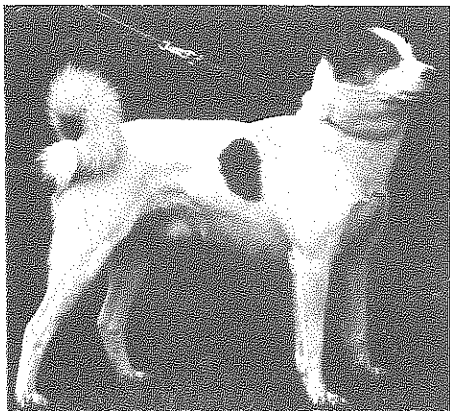
1970 Ukkos Laika, äg Kjell Hedman, Lycksele.

1972 Ukkos Rippe, äg Kjell Rosberg, Sorsele.

1974 Ukkos Perro, äg Hans Sjölund, Laka-träsk.

1976 Nappe, äg Nils Öhman, Haparanda.

1978 Snobben (nobs), äg Sture Persson, Tärnaby.

Snobben S 17534/75.
Foto: Bernt Karlsson.

Glöm inte vinginsamlingen!

Ingemar Hörnfeldt, Umeå universitet, vill gärna påminna om vinginsamlingen från skogshöns skjutna i Västerbottens, Norrbottens, Västernorrlands och Jämtlands län under jaktåret 1978-79 som det redogjordes för i förra numret av Ståndskall.

Vingarna behövs för att bedöma förökningsresultatet och det är angeläget att så många som möjligt samlas in. Med förra numret av Ståndskall följde också ett antal etiketter för vinginsamlingen, men den som ev tappat bort sina etiketter kan rekvirera nya genom att ringa Birger Hörnfeldt. Telefon: se nedan!

Insamlingen och rapporteringen går till så här:

1) Jägaren sparar **vänster vinge** från de skogshöns (järpe, orre, tjäder, dalripa) som skjuts. Vänstervingen tas av vid vingknogen så att **ENDAST DE 10 YTTERSTA VINGPENNORNA** kommer med (se figuren). **Torka vingarna** (undvik förvaring i frysbbox)!

2) På en **självhäftande etikett (blyerts-textad)** som klistras fast på vänstervingen anger jägaren följande uppgifter:

a) fågelns art (järpe, orre, tjäder eller dalripa)

b) **skottdatum**

c) **skottplats**, d v s jaktvårdsområde eller jaktmark, län och närmaste större ort, så att platsen grovt kan återfinnas på karta.

d) **sitt eget namn och adress** (för rapportutsändning)

Önskvärd placering av etiketten framgår av figuren.

3) **Vingar och rapportlistor sänds in så snart som möjligt efter fågeljakten (d v s först sedan även toppjakten är över) och helst inte senare än den 15 januari 1979: Packa vingarna torrt (papper och kartong)!**

Vingarna sänds direkt till:

Birger Hörnfeldt
Ekologisk zoologi
Umeå universitet
901 87 UMEA

God
Jul
och ...

Gott
Nytt
År

önskar
Redaktionen

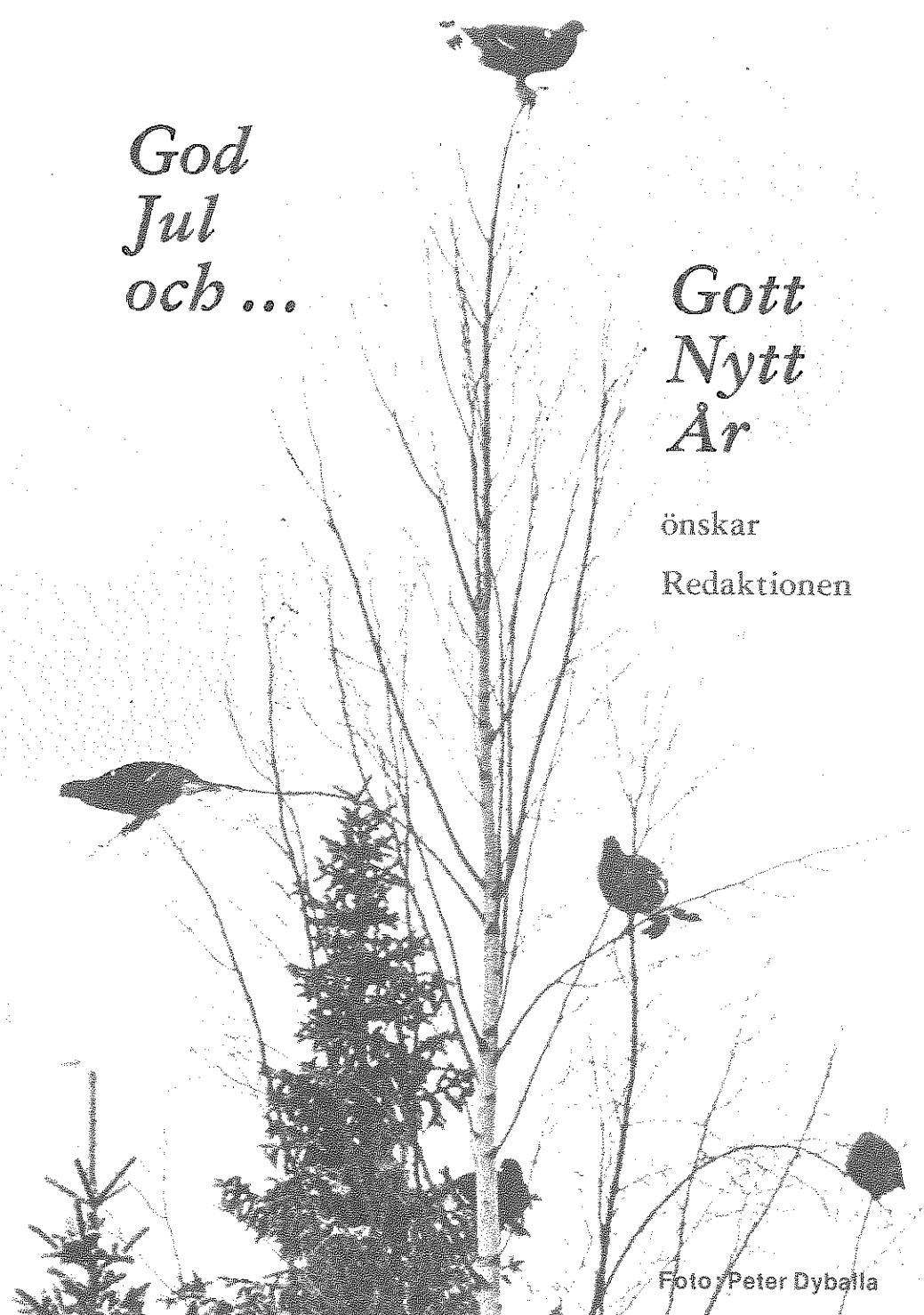

Foto: Peter Dybala